

KIRKENS MISJONSKALL

Vedtak fra Det internasjonale misjonsråds møte i Willingen, juli 1952.

1. *Misjonssituasjonen og Guds styre.*

Vi er kommet sammen her i Willingen som en flokk av dem som er blitt betrodd å utføre Kristi ordre: å forkynne evangeliet for all skapningen. Som de store misjonsmøter som har funnet sted før, står vi overfor en verden som for en stor del ikke kjenner evangeliet. Men til forskjell fra disse, står vi overfor en verden hvor andre religioner av revolusjonær kraft møter oss på sin seiersgang, religioner som har vunnet hurtige og feiende triumfer, og som representerer en større utfordring til den kristne misjon enn denne er blitt stilt overfor siden islam sto fram.

Hva sier Ånden til menighetene om deres misjonsoppgave i denne tiden da verden rystes i sine grunnvoller og folkene skjelver for det som kan komme til å skje på vår jord?

Svaret er: «Løft eders hode, for eders forløsning stunder til!» I denne mørke timen taler vi ikke om å trekke oss tilbake, men om å gå framover. Vi må med sorg bekjenne vår del av ansvaret for alt det grufulle som hender i vår tid. Dog forkynner vi ikke oss selv, men Kristus korsfestet. For mennesker kan det synes å være et budskap om nederlag; men for dem som kjenner korsets hemmelighet, er det en Guds kraft. Vi som står på denne grunnen, kan aldri bli slått ned av noen ulykke, for vi vet at Gud styrer de revolusjonære kreftene i historien og fremmer sin hensikt ved den skjulte kraft korset eier. Korset gir ikke svar på verdens spørsmål, for disse spørsmål er ikke de virkelige spørsmål. Korset stiller verden overfor de virkelige spørsmål, som er Guds spørsmål. Korset slår ned alt som opphøyer seg selv i tross mot Ham, det gjør til intet avgudsdyrkelsen som folk er blitt bedradd av, og reiser opp de som er sunket ned i mismot og fortvilelse.

I og utenfor kirken spør menneskene: «Hva skal skje med oss i denne tiden?» Vårt svar er ordet om korset, og vi oppfordrer alle mennesker alle vegne til å sette all sin lit til Ham som ble forkastet og korsfestet av mennesker, men ble oppreist av Gud til Hans krafts høyre hånd. Hans herredømme er skjult, men det bærer seiren i seg, og Hans ord til oss er disse: «Dette evangeliet om riket skal forkyntes over hele jorderike til et vitnesbyrd for alle folkeslag, og så skal enden komme.» Slaget står mellom Hans skjulte kongedømme og de onde åndsmaktene som vill-leder folk med falske håp eller trell-binder dem til sløvhet, likegyldighet og fortvilelse. Ingen kan være nøytral i denne kampen. Enhver må velge i dag hvem han vil tjene.

2. *Kirkens plikt til å drive misjon.*

Misjonsbevegelsen som vi er en del av, har sin kilde i den tre-enige Gud selv. Av sin dype kjærlighet til oss har Faderen sendt sin egen kjære sønn for å forsonne alle ting med seg selv, slik at vi og alle mennesker, ved den Hellige Ånd, i Ham kan bli gjort ett med Faderen i den fullkomne kjærlighet som Gud selv er. I det følgende skal vi prøve å sette fram noen punkter som viser kirkens plikt og fullmakt til å være Hans vitne for alle mennesker på alle steder:

a. Gud har skapt alle ting og alle mennesker forat Hans kjærlighets herlighet skulle stråle ut fra dem. Ikke noe er derfor utenfor rekkevidde av Hans frelsende kjærlighet.

b. Alle mennesker er blitt fremmede overfor Gud, og ingen kan komme ut av dette forhold ved egne anstrengelser.

c. Gud har sendt én Frelser til verden, én hyrde for å søke og frelse alle som er fortapt, én gjenløser som ved sin død, oppstandelse og himmelfart har brutt ned det som stenger mellom mennesker og Gud. Han har brakt til veie en hel og fullkommen forsoning, og i seg selv skapt en ny menneskehet, det legeme som Kristus er det opphøyde og regjerende hode for.

d. På grunnlag av dette fullbrakte verk har Gud sendt sin Ånd, Jesu Ånd, for å samle oss i ett legeme i Ham, for å føre oss til hele sannheten, for å dyktiggjøre oss til å tilbe Faderen i ånd og sannhet,

og gi oss kraft til å fortsette og fullføre Hans oppdrag som vitner og sendebud.

e. Ved den Hellige Ånd blir vi dyktiggjort til å gå fram som sendebud i Kristi sted, idet vi innstendig ber alle mennesker å forlike seg med Gud, og å vente i full tillit på den endelige seier av Kristi kjærlighet. Dette har Han gitt oss sikre løfter om.

Vi som er utvalt i Kristus, forlikt med Gud ved Ham, er lemmer i Hans legeme, har fått del i Hans Ånd og er blitt arvinger ved håpet om Hans kongedømme, vi er ved alt dette blitt betrodd vår del av Hans frelsende oppdrag i verden. En kan ikke ha del i Kristus uten også å ha del i Hans oppdrag i verden. Det samme som gir kirken dens eksistens, gir den også dens oppgave i verden. «Som Faderen har sendt meg, sender jeg eder.»

3. *Den hele misjonsoppgave.*

Gud sender kirken for å utføre Hans arbeid like til jordens ender, til alle folk og så lenge det er tid.

a. Kirken er sendt til hvert bebodd strøk på jorden. Intet sted er for langt borte eller for nær ved. Hver eneste gruppe av kristne er Guds sendebud til de mennesker de lever blant. Men ansvaret er ikke begrenset til de nærmeste. Siden Kristus er Kongenes Konge og verdens Frelser, er hver eneste gruppe av kristne også ansvarlige for å forkynne Hans kongelige herredømme til jordens ytterste ender.

b. Kirken er sendt til hvert sosialt, politisk og religiøst samfunn blant menneskene, både til dem som er nær ved, og dem som er langt borte. Den er sendt til dem som forneker og gjør opprør mot Kristi herredømme. Og ingen svakhet, forfølgelse eller motstand må få lov til å begrense dette arbeidet. Slike vilkår må kirken regne med i sin krigføring. Trofasthet mot Kristus vil gjøre det nødvendig at kirken blir engasjert i det sosiale, politiske, økonomiske og kulturelle livet hos de folk den er sendt til.

c. Kirken er sendt for å kunngjøre Kristi herredømme til enhver tid og i enhver situasjon. Dette betyr at kirken ikke må flykte for hendingene i vår tid. Store muligheter for framgang for kirken går på én og samme tid hånd i hånd med katastrofale ødeleggelser av arbeidet. Siden kirken er sendt for å gjøre sin gjerning så lenge det

er tid, og siden Kristus er den eneste som er sendt til å dømme og frelse menneskene, må kirken søke stadig nye muligheter for sin innsats og tolke katastrofene som Guds dom (som er reversen av Hans miskunn).

Slik må kirken ved de bestemmelser dens frihetsbrev inneholder, ikke bare bygge opp sitt liv hvor den er og som den er, men også gå ut til jordens ytterste ender, til alle folk og så lenge tiden varer. Kirkens misjon vil alltid overskride grenser. Men disse er ikke alltid de samme som nasjonale grenser, og enda mindre en tenkt linje mellom «det kristne vesten» og «det ikke-kristne østen». Misjonsarbeidet innebærer både geografisk utvidelse og dypere gjennomtrenging av alle livets områder.

Kallet til misjonstjeneste kan komme til enhver troende i hvilken som helst kirke og hvor som helst i verden. Om og når det kallet kommer, må vedkommende forlate sitt land og sin slekt og reise ut og gjøre nettopp det misjonsarbeidet. Kirken er som en armé som bor i telt. Gud kaller sitt folk til å ta teltene ned og gå fram. Og Kristi løfte holder, løftet om at Han vil være med dem alle dager inntil jordens ende.

4. Solidaritet med verden.

Kirkens forkynnelse og arbeid, dens misjonsliv som helhet, skal være et vitne om hva Gud har gjort, gjør og vil gjøre i Kristus. Men ordet «vitne» kan ikke bety at kirken står ovenfor og utenfor verden, atskilt fra den og betraktende den fra et høyere stade av rettferdighet eller sikkerhet. Kirken er i verden. Som Herren gjorde seg helt og fullt til ett med menneskeheten, må kirken også gjøre seg helt og fullt til ett med verden. Jo nærmere kirken blir dradd til sin Herre, jo nærmere vil den også bli dradd til verden. De kristne lever ikke atskilt fra verden. De er Guds folk i verden. Derfor må kirken gjøre seg til ett med verden, ikke bare i dens rådløshet og nød, dens skyld og sorg, men også når den virkelig øver kjærlighet og rettferdighet, handlinger som ofte gjør kirken til skamme. Kirken må bekjenne at den ofte gikk forbi på den andre siden av veien, mens den vantro, rørt av medlidenhet, gjorde det som kirken burde ha gjort. Alltid når en kirke fornektet sin solidaritet med verden,

eller skiller liv og lære at, ødelegger den muligheten for å fremme evangeliet, og blir et anstøt for verden, et anstøt som ikke er korsets egentlige anstøt.

5. *Å tyde tidenes tegn.*

Vår Herre ba sine disipler å tyde tidenes tegn. For vanlige menneskeøyne kan vår tid synes mørk og forvirret. Men øyne som er blitt åpnet av den Korsfestede, vil se sikre tegn på Guds suverene styre. Vi kan vitne om Hans Ånds mektige gjerninger på mange steder i kirken siden vi sist var sammen i Whitby. Vi tror at det suverene styre av Ham som er alle folks frelser og dommer, kan en med troens øyne se i de store hendinger i vår tid, i den store utvidelse av menneskelig kunnskap og kraft som denne generasjon er vitne til, i de mektige politiske og sosiale bevegelser i vår tid og i talløse personlige opplevelser som ikke kan bli åpenbart før den siste dag. Framfor alt er vi oppmuntret av Herren selv til å høre i en tid som denne Hans kall til å gå framover.

Nå når alt er ustødt, når landegrenser blir slettet ut, når krig og opprør vil oppsluke oss, når all menneskelig stolthet og kravstorhet er blitt ydmyket, kunngjør vi igjen vår korsfestede og oppstandne Herres skjulte herredømme. Vi kaller alle kristne til å komme fram fra sine sikre tilholdssteder som ikke lenger er sikre, og fra plikt-områder som er for snevre for Herren over all jorden, komme fram og gå ut med en ny forvissning til arbeidet med å bringe alle ting inn under Ham, og forberede hele jorden for Hans komme.